

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Karetové a soudců Mgr. Alice Žáčkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobců: a) **AIR DEVELOP Xxx s.r.o.**, IČO 28169948
sídlem Jungmannova 738/18, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou Mgr. Danou Šebestovou
sídlem K mohyle 476/3, 161 00 Praha 6

b) **[Jméno a Příjmení 1]**, narozená [Datum]
bytem [Ulice, Město]

c) **[Jméno a Příjmení 2]**, narozený [Datum]
bytem [Ulice, Město]
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Ivanou Kožíškovou
sídlem Buzulucká 6, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **LLANFAIR CAEREINION CWNI DALIANNOL LTD.**
zahraniční osoba registrovaná pod č. 04115679
sídlem 53 The Business Resource Network, Whateleys Drive,
CV8 2GY Kenilworth, Warwickshire, Spojené království Velké Británie
a Severního Irska
zastoupená JUDr. Martinem Salokou, advokátem sídlem Zvonárská č. 8, 040
01 Košice, Slovenská republika, dále zastoupeným Mgr. Richardem Merkunem
sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

Shodu s prvopisem potvrzuje E.J.

o určení neexistence zástavního práva, k odvolání žalované a žalobců b) a c) proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 10. 2022, č. j. 27 C 204/2015-534, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 2. 2023, č. j. 27 C 204/2015-551

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I., II., III. a IV. o věci samé potvrzuje.

II. V nákladovém výroku V. se rozsudek mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 118 912 Kč k rukám Mgr. Dany Šebestové, advokátky, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. V nákladovém výroku VI. se rozsudek mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům b) a c) na náhradě nákladů řízení částku 41 140 Kč k rukám JUDr. Ivany Kožíškové, advokátky, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 8 650 Kč k rukám Mgr. Dany Šebestové, advokátky, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům b) a c) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 10 308 Kč k rukám JUDr. Ivany Kožíškové, advokátky, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně nejprve zastavil řízení v rozsahu týkajícím se vyjmenovaných nemovitostí (výrok I.), poté výroky II. – IV. určil, že nemovitosti těmito výroky vypočtené nejsou zatíženy zástavním právem vzniklým na základě smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem č. 3100002672 ze dne 30. 11. 2012, uzavřené mezi společností AIR DEVELOP Xxx s.r.o., IČO 281 69 948, a WPB Capital, spořitelním družstvem v likvidaci, IČO 257 80 450, a nakonec rozhodl o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 135 850 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce a) (výrok V.), stejně jako žalobcům b) a c) na náhradě nákladů řízení částku 33 638 Kč, k rukám právní zástupkyně žalobců b) a c) (výrok VI.), v obou případech do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. Žalobci se svým návrhem domáhali určení, že bytové jednotky a spoluvlastnické podíly specifikované ve výroku I. až IV. prvostupňového rozsudku nejsou zatíženy zástavním právem vzniklým na základě smlouvy ze dne 30. 11. 2012, č. 3100002672 o zřízení zástavního práva k nemovitostem, uzavřené mezi žalobkyní a) a společností WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci, IČO 257 80 450, se sídlem v Brně, Kamenná 835/13, Štýřice. Zástavní právo bylo zřízeno pro zajištění úvěru ve výši 20 500 000 Kč, jež WPB Capital poskytla žalobkyni a) na základě smlouvy o úvěru ze dne 30. 11. 2012. Žalobkyně úvěr řádně splácela a poté, co Rozhodčí soud při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR rozhodl, že „majitelem pohledávky“ z uvedené úvěrové smlouvy je žalovaná, hradila žalobkyně a) splátky z důvodu pochybností o pravém věřiteli ze smlouvy o úvěru do soudní úschovy Městského soudu v Brně. Dne 5. 6. 2015 pak žalobkyně doplatila zbytek celé dlužné částky, o čemž Městský soud v Brně vydal dne 15. 6. 2015 usnesení č. j. 100SD 60/2015-49. Potvrzení o zániku zástavního práva však následně ani WPB Capital, ani žalovaná žalobkyni a) nevydali. Ačkoli přitom v době od podání žaloby došlo pravomocným soudním rozhodnutím ke změně zápisu v katastru nemovitostí tak, že zástavní právo bylo z katastru nemovitostí vymazáno, na základě

návrhu žalované na vklad zástavního práva do katastru nemovitostí ze dne 1. 8. 2014 bylo zahájeno řízení pod sp. zn. V-4825/2019, jež dosud nebylo skončeno, a žalobci tak potřebují postavit najisto zánik zástavního práva, případně i potvrdit neexistenci daného právního vztahu žalované k předmětným nemovitostem. Žalobkyně a) je výlučným vlastníkem jednotky č. xxx, jednotky č. xxx a jednotky č. xxx a dále podílu ve výši 18/40 na jednotce č. xxx, vše v k. ú. Xxx, obec Praha. Žalobkyni b) náleží vlastnické právo k jednotce č. xxx2, stejně jako k podílu ve výši 1/40 na nebytové jednotce č. xxx (garáži) v k. ú. Xxx, obec Praha. Vlastnické právo k bytové jednotce č. xxx, jakož i k podílu ve výši 3/40 na jednotce č. xxx opět v k. ú. Xxx, obec Praha pak náleží žalobci c). Podáním došlým soudu prvého stupně dne 5. 1. 2022 vzala žalobkyně a) žalobu částečně zpět, a to v části týkající se nemovitostí vypočtených výrokem I. prvostupňového rozsudku. Žalovaná naopak navrhla žalobu zamítnout s tím, že ze strany žalobkyně a) došlo opakovaně k prodlení se splácením, což blíže vyplývá z historie bankovního účtu žalobkyně a) č. xxx/2050. Přitom již v důsledku prvního prodlení žalobkyně a) došlo dne 1. 3. 2014 k okamžitému zesplatnění úvěru ve smyslu článku 5 bodu 8 smlouvy o úvěru. Splněna nebyla ani povinnost žalobkyně a) dle článku IV bod 1b smlouvy o úvěru, tj. předložit věřiteli potvrzení pojišťovny o provedení vinkulace pojistného plnění do 30 dnů ode dne čerpání úvěru, stejně jako povinnost stanovená v článku 4 odst. 1 písm. c) a povinnost v článku VI bodu 9, s nimiž pak rovněž článek VIII bod 1 Všeobecných úvěrových podmínek spojuje vznik povinnosti platit smluvní pokutu ve výši kapitalizované žalovanou na celkovou částku 5 227 500 Kč.

3. Z provedeného dokazování prvostupňový soud zjistil, že dne 30. 11. 2012 byla mezi žalobkyní a) a společností WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci, IČO 257 80 450, se sídlem v Brně, Kamenná 835/13, Štýřice uzavřena smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem specifikovaných ve výroku I. prvostupňového rozsudku, a to k zajištění pohledávky z úvěrové smlouvy č. 310000672 z téhož dne, jež byla uzavřena opět mezi WPB Capital v pozici věřitele a žalobkyní a) a [Osoba 1] v pozici dlužníků, jimž bylo poskytnuto celkově 20 500 000 Kč. Dle nálezu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. Rsp 286/14 (rozhodce Doc. JUDr. Milan Kindl, CSc.), je pak vlastníkem pohledávek za žalobkyní a) žalovaná (pod označením „TROWMART LIMITED“), přičemž usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 č. j. 65 C 101/2014-199 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze pod č. j. 18 Co 50/2015-533 bylo předběžným opatřením žalované zakázáno s těmito pohledávkami jakkoli disponovat a dne 24. 7. 2014 Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl o odkladu vykonatelnosti předmětného rozhodčího nálezu. Dne 6. 1. 2015 Policie ČR, Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality sdělil žalobkyni, že usnesením policejního orgánu dle § 79e trestního řádu bylo žalované zakázáno nakládat s předmětnou pohledávkou. Usnesením Policie ČR Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality ze dne 23. 9. 2016 pak bylo zajištění pohledávek v dispozici žalované, mezi nimiž byla také pohledávka z předmětné smlouvy o úvěru, zrušeno. Žalobce a) na účet č. xxx/2050 úvěr s poplatky splácel až do 30. 6. 2014 a ke dni 30. 10. 2014 se na úvěrovém účtu nacházela částka 9 928 000 Kč. Následně do soudní úschovy žalobkyně a) složila v době od 7. 5. 2015 do 5. 6. 2015 celkem 9 944 340 Kč, a to ve prospěch WPB Capital (usnesení Městského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2015, č. j. 100 Sd 60/2015-49). Podle článku 5 bodu 8 smlouvy o úvěru pak bylo mezi stranami domluveno, že v případě prodlení dlužníka s úhradou kterékoli splátky úvěru se stávají veškeré splátky úvěru splatné (ztráta výhody splátek), a to bez ohledu na to, že splátka úvěru byla dodatečně ze strany dlužníka uhrazena, pokud věřitel neurčí jinak. Podle článku VI bodu 3 pokud nastane případ porušení smlouvy o úvěru a toto porušení přes písemnou výzvu věřitele nadále trvá, je věřitel oprávněn zvýšit po tuto dobu úrokovou sazbu uvedenou v základních podmínkách, resp. určenou věřitelem ve smlouvě o úvěru, a to až na její jeden a půl násobek.

4. Soud prvého stupně nejprve v rozsahu zpětvzetí žaloby ze dne 5. 1. 2022 řízení dle § 96 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), částečně zastavil. Poté co se odkázal na právní názor vyjádřený Nejvyšším soudem ve zrušujícím rozsudku dovolacího soudu ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. 21 Cdo 4625/2018, pak prvostupňový soud věc posoudil podle § 170 odst. 1 písm. a), § 569 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 („obč. zák."). Ve smyslu pokynů Nejvyššího soudu prvostupňový soud nejprve uzavřel, že dle příslušných výpisů z katastru nemovitostí jsou žalobci vlastníky předmětných nemovitostí. Obdobně byla zkoumána také pasivní věcná legitimace žalované, o níž měl prvostupňový soud opět za to, že bylo-li zajištění pohledávek Policií ČR dne 23. 9. 2016 zrušeno, žalovaná věcně pasivně legitimována je, neboť se již neuplatní ustanovení zákona č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení. Dále vzhledem k tomu, že výmaz zástavního práva z veřejného seznamu (tj. z katastru nemovitostí) nemá konstitutivní účinky (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2020, sp. zn. 21 Cdo 4232/2019, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 1921/2009) a žalovaná současně potvrzení o zániku zástavního práva nevydala, nezbývá žalobcům než se domáhat zániku zástavního práva soudní cestou, čímž je také dán jejich naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř. Po takovýchto konstatování pak soud prvého stupně dovodil, že lze mít za prokázaná tvrzení žalobců o uhrazení všech závazků žalobkyně a), a to i přesto, že splátky č. 4 a č. 5 nebyly uhrazeny včas a došlo tak u nich k prodlení. Z čl. VI. bodu 3 úvěrové smlouvy totiž vyplývá, že pro vznik oprávnění původního věřitele na požadavek vyššího úročení dlužné částky bylo nezbytné nejen porušení smluvní povinnosti, ale nutná byla také písemná výzva věřitele, přičemž možnost požadovat vyšší úrokovou sazbu mohla věřiteli vzniknout teprve tehdy, byla-li tato výzva marná. Vyhotovení ani odeslání výzvy přitom žalovaná neprokázala. Obdobně pak nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by původní věřitel využil možnosti dané mu čl. VIII Zvláštních obchodních podmínek a požadoval by po žalobkyni a) smluvní pokutu za porušení smlouvy o úvěru. Argumentace žalované, že plněny nebyly ze strany žalobkyně a) také závazky nepeněžního charakteru, není významná, protože zástavní smlouva zajišťovala plnění toliko pohledávek peněžních. Uvedené sankce tak byly sjednány fakultativně a nelze dovodit, že by vznikly automaticky, bez projevu věřitelovy vůle. Konečně tak za situace, kdy podle soudu prvního stupně byly všechny vzniklé nároky původního věřitele (společnosti WPB Capital) uhrazeny (byť se zpožděním), předmětné zástavní právo jako akcesorické právo zaniklo, a prvostupňový soud proto žalobě vyhověl. Řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1, jehož předmětem je návrh na zrušení shora uvedeného rozhodčího nálezu a jež posuzuje platnost postoupení pohledávky na žalovanou, pak není dle prvostupňového soudu pro předmětnou věc významné, neboť výsledek řízení o zrušení rozhodčího nálezu nemůže na deklarovaném zániku zástavního práva nic změnit.

5. Výrok V. a VI. o nákladech řízení odůvodnil soud prvého stupně odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni a) nárok na náhradu nákladů řízení v částce 135 850 Kč a žalobcům b) a c) ve výši 33 638 Kč. Právní zástupce žalobkyně a) učinil celkem 25 úkonů právní služby, právní zástupce žalobců b) a c) celkem 10 úkonů právní služby, přičemž jemu soud prvého stupně odměnu dále snížil podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (také jen „a. t.").

6. Proti výroku VI. rozsudku nejprve podali odvolání žalobci b) a c), jež namítali, že soud prvého stupně přiznal žalobcům odměnu jen za jednoho účastníka, nikoli za dva. Dále soud prvního stupně u čtyřech úkonů chybně snížil odměnu o 20 %, neboť v těchto případech byly právní zástupkyní poskytnuty služby každému ze žalobců b) a c) zvlášť. Za poslední byla žalobcům přiznána náhrada DPH, ačkoli jejich právní zástupkyně plátkyní této daně není. Žalobci proto

odvolacímu soudu navrhli, aby změnil výši jejich napadeným rozsudkem přiznané náhrady na celkových 47 940 Kč, a to za 11 úkonů právní služby, přičemž za účast na vyhlášení rozsudku dne 25. 10. 2022 žádají odměnu ve výši toliko jedné poloviny.

7. Proti rozsudku v rozsahu všech jeho výroků pak podala odvolání také žalovaná. Uvedla, že za nesprávný považuje již jen způsob, jakým se soud prvního stupně vypořádal s částečným zpětvzetím žaloby. Přestože ke zpětvzetí části žaloby došlo po zahájení jednání a žalovaná podáním ze dne 9. 3. 2022 vyslovila se zpětvzetím nesouhlas, soud prvního stupně se s touto skutečností nijak nevypořádal a řízení bez dalšího v rozsahu částečného zpětvzetí zastavil. Také procesní zavinění částečného zastavení řízení leží výhradně na straně žalobců, soud prvního stupně však tuto skutečnost nijak v nákladových výrocích V. a VI. nezohlednil. Dále má žalovaná za to, že žalobci neprokázali, a dokonce ani netvrdili svůj naléhavý právní zájem. Žalobkyně a) totiž tuto naléhavost spatřuje pouze v tom, že jí v důsledku nekonání žalované vzniká škoda a že by rozhodnutí o určovací žalobě v tomto řízení mělo řešit budoucí předběžnou otázku pro řízení týkající se náhrady této škody. Ve vztahu k otázce své pasivní věcné legitimace pak žalovaná uvedla, že v napadeném rozsudku zcela absentuje odůvodnění pozitivního závěru, proč je takto legitimována právě ona. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná je zástavním věřitelem, odpovídá to sice stanovisku žalované, ale z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, z jakých důkazů k tomuto zjištění soud prvního stupně dospěl. Žalovaná si přitom není vědoma toho, že by tato skutečnost byla mezi účastníky řízení nesporná, původní žalobce postoupení předmětné pohledávky na žalovanou dokonce rozporoval (viz rozsudek soudu prvního stupně ze dne 2. 5. 2017, č. j. 27 C 204/2015-221, který je v rozsahu určovacího výroku vůči WPB Capital, jako tvrzenému zástavnímu věřiteli, již pravomocný). Při výkladu části úvěrové smlouvy týkající se dále samotného zesplatnění úvěru pak měl soud prvého stupně podle žalované buďto zohlednit příslušné závěry dovolacího soudu ve zrušovacím rozsudku sp. zn. 21 Cdo 4625/2018 („na straně 13“ a za použití bližších citací uvedených v odvolání), nebo alespoň svůj závěr o tom, že k tomuto zesplatnění nedošlo, lépe odůvodnit a zejména uvést, proč se na daný případ neuplatní čl. V bod 8 smlouvy o úvěru zakotvující automatické zesplatnění úvěru právě v případě jakéhokoliv prodlení dlužníka s úhradou kterékoliv splátky, bez ohledu na jejich případné dodatečné uhrazení. Z odůvodnění prvostupňového rozsudku není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, což navíc činí rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelným. Za poslední žalovaná rozporovala také závěr prvostupňového soudu o fakultativnosti sankcí za porušení smlouvy o úvěru a související právní názor soudu prvého stupně ohledně zániku předmětného zástavního práva – věřiteli nárok na zaplacení smluvní pokuty vzniká okamžikem porušení dané smluvní povinnosti a byla-li v předmětné věci pohledávka na zaplacení smluvní pokuty zajištěna zástavním právem, tak toto zástavní právo trvá až do okamžiku jejího uhrazení. Způsob sjednání smluvní pokuty zvolený stranami v úvěrové smlouvě č. 310000672 přitom aprobuje i Nejvyšší soud (rozsudek Nejvyššího soud ze dne 19. 12. 2002, sp. zn. 29 Odo 426/2001, či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2618/2011). K nákladovým výrokům žalovaná rovněž namítla jejich nepřezkoumatelnost pro absenci dat úkonů, u některých honorovaných úkonů případně zpochybnila vůbec jejich kvalitu jakožto úkonů právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odvolacímu soudu proto žalovaná navrhla, aby napadený rozsudek změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne a přizná žalované nárok na náhradu nákladů řízení.
8. Žalobkyně a) ve svém vyjádření k odvolání žalované navrhla napadený rozsudek potvrdit a uvedla, že zánik dluhu z úvěrové smlouvy č. 3100002672 jeho úplným uhrazením potvrdil jak likvidátor WPB Capital (potvrzením o splacení úvěru č. 3100002672 ze dne 29. 6. 2015), tak i Policie ČR, jež byla v rozhodné době správcem příslušné pohledávky (usnesení Policie ČR ze dne 26. 9. 2016, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, č. j. NCOZ-1144-1678/TČ-2016-4121102). K žádnému nesprávnému závěru soudu prvního

stupně ohledně důsledků údajného uplatnění smluvních sankcí žalovanou tak nedošlo, což dále potvrzuje také rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6, ve vztahu k původnímu zástavnímu věřiteli WPB Capital již pravomocné, o neexistenci předmětného zástavního práva v důsledku zániku zástavním právem zajištěné pohledávky, stejně jako usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 8. 2014, č. j. 65 C 101/2014-199. Předmětné zástavní právo navíc zajišťovalo jakékoliv případné budoucí pohledávky pouze do 31. 12. 2018. K otázce naléhavého právního zájmu žalobkyně připomněla návrh žalované na vklad zástavního práva do katastru nemovitostí ze dne 1. 8. 2014, přičemž toto řízení, vedené pod sp. zn. V-4825/2019 (dříve pod sp. zn. V-54472/2014) u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, doposud neskončilo, a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2020, č. j. 21 Cdo 4232/2019-299, rovněž zopakovala, že samotným výmazem z katastru nemovitostí zástavní právo nezaniká. Pasivní legitimace žalované byla již konstatována Nejvyšším soudem v obdobných případech (usnesení ze dne 24. 3. 2020, č. j. 21 Cdo 1204/2019-386, anebo rozhodnutí ze dne 3. 8. 2020, č. j. 21 Cdo 4232/2019-299) a současně je v obdobných případech nutné žalovat právě tu osobu, v jejíž prospěch má být příslušné právo v katastru nemovitostí zapsáno (usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 24 Cdo 2658/2019). Ve vztahu k částečnému zpětvzetí žaloby a souvisejícímu částečnému zastavení řízení žalobkyně argumentovala tím, že několik v žalobě původně označených nemovitostí bylo převedeno na třetí osoby ještě před podáním žaloby a byly v ní zahrnuty pouze z důvodu předběžné opatrnosti, neboť chování žalované v době zahájení soudního řízení nasvědčovalo snaze zpochybnit zánik zástavního práva i ve vztahu k těmto nemovitostem. Pro nesouhlas se zpětvzetím žalovaná žádný důvod nedoložila (neuvedla jej pak ani v odvolání) a plnou náhradu byl soud prvého stupně oprávněn přiznat alespoň podle § 142 odst. 3 o. s. ř.

9. Žalobci b) a c) se k odvolání žalované vyjádřili tak, že rozsudek soudu prvého stupně s výjimkou výroku IV., do nějž se sami odvolali, považují za správný a se závěry prvostupňového soudu se jinak ztotožňují.

10. Po zjištění, že obě odvolání jsou přípustná (*a contrario* § 202 o. s. ř.), byla podána osobami k tomu oprávněnými (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a uzavřel, že odvolání žalobců b) a c) důvodné je, zatímco odvolání žalované nikoli.

11. Na základě listinných důkazů založených ve spise pak odvolací soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.

12. Ve výpisu informací o řízení vedeném u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pod sp. zn. V-4825/2019 se uvádí, že toto řízení bylo zastaveno, správní poplatek neuhrazen (*prokázáno nahlížením do katastru nemovitostí ze dne 4. 9. 2023*).
13. WPB Capital dne 26. 11. 2014 vystavil žalobkyni a) písemné potvrzení, v němž se uvádí, že na splátkách není dosud evidována žádná pohledávka po splatnosti (*zjištěno z potvrzení ze dne 26. 11. 2014*).

14. Dne 29. 6. 2015 WPB Capital žalobkyni a) vystavila „potvrzení o splacení úvěru č. 3100002672“, v němž uvádí, že předmětný úvěr poskytnutý žalobkyni a) považuje za splacený (*prokázáno potvrzením ze dne 29. 6. 2015*).

15. Dne 3. 9. 2015 WPB Capital vydala žalobkyni a) písemné „potvrzení o neexistenci jakékoli pohledávky vyplývající z úvěru č. 3100002672“, v němž deklaruje, že výše závazků

žalobkyně a) vůči WPB Capital včetně příslušenství a případných smluvních pokut činí 0 Kč (*zjištěno z potvrzení ze dne 3. 9. 2015*).

16. Podle § 565 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013 („zákon č. 40/1964 Sb.), jde-li o plnění ve splátkách, může věřitel žádat o zaplacení celé pohledávky pro nesplnění některé splátky, jen bylo-li to dohodnuto nebo v rozhodnutí určeno. Toto právo však může věřitel použít nejpozději do splatnosti nejblíže příští splátky.

17. Odvolací soud se nejprve zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalované. Ta ji ve svém odvolání zpochybnila alespoň do té míry, že soud prvého stupně svůj pozitivní závěr v dostatečném rozsahu neodůvodnil, popřípadě o něm neprovedl potřebné dokazování, a to navzdory tomu, že tato skutečnost nebyla mezi účastníky nespornou. Odvolací soud nicméně dospěl k závěru a konstatuje, že pasivně věcně legitimovanou žalovaná ve věci je, a to v zásadě ze dvou důvodů. Za prvé bylo v tomto ohledu nutné vycházet z názoru Nejvyšší soudu, jenž ve shora citovaném rozsudku č. j. 21 Cdo 4625/2018-343 za určující považoval, zda žalovaná je či není nositelkou práv a povinností, jež podle hmotného práva odpovídají postavení zástavního věřitele, tj. […] zda žalovaná má pohledávku zajištěnou sporným zástavním právem. O tom, že žalovaná je zástavním věřitelem ze smlouvy přitom aktuálně svědčí dosud pravomocně nezrušený nález Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. Rsp 286/14 (rozhodce Doc. JUDr. Milan Kindl, CSc.), jenž „vlastnické právo k pohledávce" za žalobkyní a) ve výši 20 500 000 Kč z titulu smlouvy č. 3100002672 přiznává právě žalované, vystupující pod její tehdejší obchodní firmou „TROWMART LIMITED". Za současného stavu je tak nutné mít za to, že na žalovanou byla pohledávka včetně předmětných zástavních práv platně postoupena. Druhý ze zmiňovaných důvodů pak souvisí se samotnou povahou předmětného sporu a smyslem tohoto určovacího řízení. Lze totiž říci, že žalovaná ve vztahu k věci jako takové zvolila do značné míry nekonzistentní, „obojetný" přístup, při němž před soudy nesouhlasila se zánikem postoupením nabyté pohledávky, stejně jako se zánikem tímto řízením vypořádávaných zástavních práv, popřípadě se rovněž pokoušela o obnovení vkladu těchto zástavních práv do katastru nemovitostí (viz níže), a na stranou druhou pak „činila sporným" (jak ve svém odvolání *a contrario* sama uvádí) svoji věcnou legitimaci v řízení, v němž se právě – jako v jediném – o existenci těchto práv může rozhodnout. Jinými slovy, dle názoru odvolacího soudu nemůže žalovaná tvrdit svá subjektivní práva tam, kde ji mohou přinést prospěch, a současně je úspěšně rozporovat tehdy, hrozila-li by jí kvůli jejich existenci procesní či hmotněprávní újma. Lze proto shrnout, že ačkoli si tedy odvolací soud je vědom řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 65 C 101/2014, toto řízení nebylo dosud pravomocně skončeno, a navíc ani hypotetické budoucí zrušení citovaného rozhodčího nálezu nemůže žalobce zbavit případné právní ochrany před žalovanou.
18. V této souvislosti se proto odvolací soud dále zabýval otázkou zániku zástavními právy zajišťovaného závazku ze smlouvy o úvěru č. 3100002672 ze dne 30. 11. 2012. V tomto ohledu pak v první řadě platí, že zásadní rozpor mezi účastníky nastal při výkladu článku V bodu 8 této smlouvy. Podle tohoto ustanovení se: „[V] případě prodlení dlužníka s úhradou kterékoli splátky úvěru stávají splatnými („ztráta dohody splátek") veškeré splátky úvěru, a to bez ohledu na to, že splátka úvěru byla dodatečně ze strany dlužníka uhrazena, pokud věřitel neurčí jinak". Následně proto při posouzení, zda splatnost daného zbytku úvěru mohla nastat již po tvrzeném prodlení žalobkyně a) se splátkami č. 4, 5 či 13 automaticky, bylo nutné zohlednit problematiku aplikace citovaného § 565 zákona č. 40/1964 Sb. Platí přitom, že ujednají-li si strany ztrátu výhody splátek v režimu citovaného zákonného ustanovení, nenastává splatnost celé pohledávky přímo ze zákona, ale záleží na věřiteli, zda toto právo uplatní, tedy zda vyzve dlužníka k zaplacení celého zbytku, popř. zda podá u soudu žalobu

na plnění. Své právo může uplatnit pouze do splatnosti nejbližší další splátky. Pokud tak neučiní a dlužník řádně a včas příští splátku zaplatí, může věřitel vymáhat jen nezaplacenou jednu splátku (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 4750/2007*). Režim ustanovení § 565 zákona č. 40/1964 Sb. se naopak neuplatní například tehdy, ujednali-li si věřitel s dlužníkem, že v případě dlužníkova prodlení s danou splátkou se stane zbývající část dluhu splatnou konkrétním dnem či po uplynutí konkrétně stanovené lhůty od splatnosti nezaplacené měsíční splátky, neboť tehdy se již nejedná o „pouhou ztrátu výhody splátek", nýbrž o speciální, danou smlouvou odchylně upravený postup (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 1630/2005*).

19. Vycházeje z citovaných východisek pak odvolací soud uvádí, že jazykovým i logickým výkladem čl. V bodu 8 smlouvy o úvěru je nutné dospět k závěru, že režim § 565 zákona č. 40/1964 Sb. se v předmětné věci aplikuje. Smluvní strany ve zkoumaném článku výslovně projevily vůli dohodu o ztrátě splátek uzavřít, aniž by si současně upravily další postup v případě prodlení žalobkyně a) způsobem, jenž by umožňoval smluvnímu věřiteli „zesplatnit" a nárokovat si celý zbývající dluh na úvěru automaticky. Ve smlouvě není nijak upravena splatnost zbytku úvěru, přičemž toliko ji presumovat (respektive pohlížet na ni jako na tacitně ujednanou) s ohledem na možnou výši takto vzniklé dlužné částky v žádném případě není bez dalšího možné. Zároveň je při výkladu nezbytné zohlednit také následnou praxi smluvních stran, tj. přihlédnout k jejich jednání po kontraktaci, jímž si samy daly či dávaly najevo, jak si mají v úmyslu smlouvu mezi sebou vykládat. V tomto ohledu je pak jistě stěžejní, že smluvní věřitel WPB Capital v rozhodnou dobu žádné prodlení nenamítal, respektive žalobkyni a) k zaplacení celého úvěru nevyzval, a naopak jí dne 26. 11. 2014 vystavil potvrzení, v němž uvádí, že na splátkách není dosud evidována žádná pohledávka po splatnosti, poté dne 29. 6. 2015 „potvrzení o splacení úvěru č. 3100002672", v němž má WPB Capital předmětný úvěr poskytnutý žalobkyni a) za splacený, a nakonec dne 3. 9. 2015 „potvrzení o neexistenci jakékoli pohledávky vyplývající z úvěru č. 3100002672", v němž výslovně stojí, že výše závazků žalobkyně a) vůči WPB Capital včetně příslušenství a případných smluvních pokut činí 0 Kč. Jinými slovy, z úvěrové smlouvy ani ze souvisejícího jednání smluvních stran úmysl ujednat si automatické zesplatnění úvěru (kupříkladu ve smyslu shora odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 1630/2005) neplyne a nebyla-li ve věci prokázána výzva smluvního věřitele k zaplacení zesplatněné zbývající dlužné částky (respektive byla-li naopak dokázána jeho výslovná aprobace případných prodlení se splátkami), nemůže se jej nyní žalovaná, brojící primárně proti deklaraci zániku zajišťovacích zástavních práv, s úspěchem dovolávat. Nezbývá proto než dovětek citovaného článku V bodu 8 „pokud věřitel neurčí jinak" vykládat tím způsobem, že si zde smluvní strany záměrně zanechaly prostor právě pro případné přejití drobných či nevýznamných dlužníkových prodlev se splácením mlčky (čímž tedy věřitel právě „určil jinak"), zatímco aktivovat zesplatnění úvěru musely strany zamýšlet až výslovným oznámením nebo výzvou, k nimž však nedošlo.

20. Alternativně lze v této souvislosti argumentovat také případnou vnitřní rozporností zkoumané smlouvy o úvěru, jež by bez dalšího musela jít k tíži té smluvní strany, jež z ní chce pro sebe dovozovat příznivé právní důsledky. Ačkoli je totiž možné článek V bod 8 smlouvy vykládat jako určitou speciální úpravu následků prodlení se splátkami, neměl by obsahově odporovat smluvním ustanovením povahy obecnější, v tomto případě článku VI bodu 3 smlouvy. Toto generální ustanovení pro případy porušení smlouvy o úvěru stanovuje, že nastane-li jakýkoli (vykládáno ve spojení s písm. a) bodem 1 článku VI) případ porušení smlouvy a toto porušení „přes písemnou výzvu věřitele" trvá, je věřitel oprávněn zvýšit po tuto dobu úrokovou sazbu […] až na její jeden a půl násobek. Nedává pak smysl, aby si smluvní strany chtěly sjednat nejzávažnější a nejpřísnější následek porušení dlužníkových smluvních povinností – zesplatnění celého (zbytku) úvěru – bez „předstupně" v podobě

písemné výzvy, a potenciálně tedy i bez možnosti navýšení úrokové sazby, a naopak ke všem ostatním případům porušení smlouvy ze strany dlužníka, tedy i k porušením podstatně méně závažným než je nesplácení či nevrácení úvěru, si pak tento vstřícný krok v podobě varovné písemné komunikace sjednat a současně si úrok moci navýšit. Závěr o nezbytnosti alespoň písemného oznámení zesplatnění nesplacené části úvěru pak podtrhuje také bod 4 článku VI, jenž upravuje další oprávnění věřitele v případech dlužníkova neplnění smluvních povinností a umožňuje mu mimo jiné zesplatnit úvěr i z jiných důvodů než pro (výše rozebrané) neplacení splátek, nicméně ani tentokrát nenastavuje toto zesplatnění automaticky a věřitel je podle doslovného znění tohoto bodu splátky úvěru za okamžitě splatné „oprávněn prohlásit". Jinými slovy, také v tomto případě je zjevná vůle smluvních stran podmínit případné zesplatnění úvěru věřitelovým „prohlášením" vůči dlužníkovi a tento postup je stanoven jen jako možnost, nikoli jako obligatorní následek.

21. Ze všech výše uvedených důvodů tak mohl odvolací soud učinit dílčí závěr o tom, že k sankčnímu zesplatnění úvěru podle smlouvy č. 3100002672 nikdy nedošlo. S touto otázkou pak úzce souvisí také žalovanou namítaný nárok na zaplacení smluvní pokuty, popřípadě penalizačního smluvního úroku, pro něž tedy zajišťovaný dluh neměl být nikdy zcela splacen, a společně se zástavními právy tudíž ani nikdy zaniknout. Nicméně také v tomto ohledu odvolací soud ve stručnosti konstatuje, že podobně jako nebylo prokázáno platné zesplatnění, nepodařilo se žalované prokázat ani důvodnost těchto dvou nároků. Požadovala-li totiž žalovaná úhradu úroků z prodlení podle článku V bodu 9 smlouvy o úvěru, stanovuje tento článek výslovně, že věřitel je jejich zaplacení „oprávněn" požadovat, a to navíc pouze do dlužníkova „úplného uhrazení peněžitého závazku věřiteli". Lze tedy shrnout, že žalované se žádným způsobem nepodařilo doložit, že by placení těchto úroků bylo po dlužníkovi v rozhodnou dobu požadováno a domáhat se jich sama začala až v průběhu předmětného řízení, přičemž právě již shora uvedenými deklaracemi smluvního věřitele WPB Capital bylo „úplné uhrazení" peněžitého závazku žalobkyně a) potvrzeno nejpozději dne 3. 9. 2015. V zásadě to samé pak platí o tvrzeném nároku žalované na smluvní pokutu dle článku VIII. odst. 1 Všeobecných úvěrových podmínek. Podle věty prvé tohoto ustanovení totiž opět případný nárok na smluvní pokutu nevzniká automaticky, nýbrž věřitel by byl i v tomto případě povinen po dlužníkovi zaplacení pokuty „požadovat". Takováto situace však ani v tomto případě dle provedeného dokazování nenastala (v potvrzení ze dne 3. 9. 2015 byla existence nároku na smluvní pokutu dokonce výslovně vyloučena), a při řízení naopak vyplynulo, že nárok na smluvní pokutu byl vznesen až toliko v jeho průběhu.

22. Mohou-li pak mít soudy postaveno na jisto, že dluh zajišťovaný předmětnými zástavními právy zanikl, platí, že i navzdory absenci opory v hmotném právu (její pohledávka již zanikla) žalovaná podáváním návrhů na katastr nemovitostí, popřípadě dokonce svým pouhým nesouhlasem se zánikem zástavních práv v tomto řízení, „znejišťuje" či alespoň významněji obtěžuje žalobce v jejich vlastnictví. Žalovaná totiž i přes výmaz předmětných zástavních práv z katastru nemovitostí opět iniciovala řízení vedené před Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu sp. zn. V-4825/2019, pročež bez ohledu na jeho předmět a výsledek (řízení bylo zastaveno, viz shora) je podle odvolacího soudu nutné dát žalobcům titul k obraně proti takovýmto opakovaným pokusům obdobné či jinak významné povahy. Opakovanost pokusů je nutné předvídat nebo jí minimálně nevyloučit také pro postoj žalované v řízení předmětném, neboť ta se zánikem zástavních práv zásadně nesouhlasí a vzdát se jich nechce. Jak již přitom přiléhavě poukázala žalobkyně a), Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 1921/2009, či v rozsudku ze dne 3. 8. 2020, sp. zn. 21 Cdo 4232/2019, v podobné situaci uzavřel, že dané zástavní právo nezaniká výmazem z katastru nemovitostí a dokud není jeho zánik soudně určen, postavení vlastníků může zůstávat nejistým, přičemž dít se tak bude zejména tehdy, kdy chování žalovaného nasvědčuje jeho úmyslu porušit právo

žalobce mít nemovitosti nezatížené zástavním právem. Z uvedených důvodů shledal odvolací soud naplněnou také podmínku naléhavého právního zájmu žalobců.

23. Na takovémto závěru pak nemůže nic změnit ani žalovanou namítané procesní pochybení prvostupňového soudu v souvislosti s částečným zpětvzetím žaloby. Ačkoli soud prvého stupně pochybil, nevypořádal-li se s nesouhlasem žalované s částečným zpětvzetím žaloby, odvolací soud stručně uvádí, že se nejedná o vadu, jež by měla za následek nesprávné rozhodnutí, respektive vedla by soud prvního stupně k chybnému rozhodnutí a výsledku ve věci. Žalovaná svůj nesouhlas odůvodnila zejména procesně-ekonomickým zájmem a namítla, že částečné zpětvzetí, na rozdíl od úplného, pro ni nic nemění, pročež byly-li nemovitosti v částečným zpětvzetí specifikované předmětem řízení po 6,5 roku před soudy tří stupňů, měly by jím podle žalované být až do úplného skončení věci. Takovéto důvody pak zjevně nemohou k neúčinnosti zkoumaného zpětvzetí vézt, vezme-li se v úvahu, že žaloba byla zúžena jen proto, že žalobci (respektive tehdy žalobkyně) nebyli pro absenci vlastnického práva v původně žalovaném rozsahu aktivně věcně legitimování řízení vést.

24. Konečně odvolací soud přezkoumal také napadené nákladové výroky a dospěl nejprve k závěru, že žalovanou navrhovaná aplikace zásady poměru úspěchu ve věci ve smyslu § 142 odst. 2 o. s. ř. se v tomto případě neuplatní. Žaloba byla vzata zpět v části jedné jednotky z celkových šesti a dále již jen pro podíly na dalších třech nemovitostech, a to konkrétně o rozsahu 4/40, 1/2 a 136/164, jež ve svém souhrnu především nemohou konstituovat významnou část předmětu řízení. Odvolací soud proto žalobcům přiznal plnou náhradu nákladů podle § 142 odst. 3 o. s. ř., a to tak, aby současně odstranil pochybení, jichž se při jejím vyčíslení dopustil soud prvého stupně. Žalobcům b) a c), jež tato pochybení speciálně napadli odvoláním, proto náleží náhrada nákladů vzniklých v souvislosti s řízením v prvním stupni v celkové výši 41 140 Kč. Tato náhrada odpovídá nákladům vynaloženým na zastoupení advokátem, kterému odvolací soud v první řadě přiznal odměnu stanovenou dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu („a. t."), z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající z částky 3 100 Kč jak za převzetí a přípravu zastoupení žalobkyně b) dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., tak za převzetí a přípravu zastoupení žalobce c). V tomto ohledu odvolací soud podotýká, že převzít zastoupení každého z žalobců musel advokát z podstaty věci vždy samostatně, nikoli jako společný úkon ve smyslu § 12 odst. 4 a. t. Naopak odměna za všechny zbývající úkony již byla určena dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení právě s § 12 odst. 4 a. t., jakožto za úkony advokáta činěné společně jménem obou žalobců. Proto advokátovi dále náleží odměna ve výši 4 960 Kč (2 x 2 480 Kč, tj. za každého ze dvou zastupovaných žalobců) za písemná podání dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. ze dnů 4. 5. 2022 a 21. 10. 2022, stejně jako za účast na jednáních dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. konaných ve dnech 8. 6. 2021, 5. 4. 2021, 21. 6. 2022 a 18. 10. 2022 a ve výši 2 480 Kč (2 x 1 240 Kč) za účast na jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozsudku dle § 11 odst. 2 písm. f) a. t. dne 25. 10. 2022. Dále advokátovi žalobců b), c) náleží devět paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014*). Náhradu za písemný souhlas se vstupem do řízení pak odvolací soud žalobkyni b) ani žalobci c) nepřiznal, neboť se v obou případech jednalo o ryze procesní vyjádření učiněné v reakci na soudní výzvu, popřípadě na usnesení odvolacího soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 19 Co 299/2021-430. O lhůtě k plnění odvolací soud rozhodl podle § 160 odst. 1 o. s. ř a neshledal přitom důvod pro její prodloužení.

25. Stejně jako soud prvého stupně chybně přiznal DPH právní zástupkyni žalobců b) a c), učinil tak rovněž ve vztahu k právní zástupkyni žalobkyně a) Mgr. Daně Šebestové, jež plátkyní této daně není a ani to o sobě netvrdila. Odvolací soud proto rozdělil úkony právní služby vykonané

dřívějším advokátem žalobkyně a) JUDr. Robertem Matasem, jenž plátce DPH je, a advokátkou Mgr. Šebestovou. V zastoupení JUDr. Matase žalobkyně a) učinila následující honorovatelné úkony: převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., návrh ve věci samé ze dne 28. 7. 2015 dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., účast na jednání dne 24. 11. 2016, písemné podání 23. 12. 2016, písemné podání 19. 1. 2017, písemné podání 21. 4. 2017, účast na jednání dne 25. 4. 2017 a na jednání dne 2. 5. 2017, za něž jí náleží náhrada dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. b) z tarifní hodnoty 50 000 Kč ve výši 24 800 Kč, společně s osmi paušálními náhradami výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a 21% DPH ve výši 5 712 Kč z částky 27 200 Kč. Celkově tedy potud žalobkyni a) náleží 32 912 Kč. Poté v zastoupení Mgr. Šebestové učinila žalobkyně a) úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 a. t. následujícího výčtu: písemné podání ze dne 18. 1. 2018, vyjádření k odvolání dle § 11 odst. 1 písm. k) a. t. ze dne 31. 1. 2018, vyjádření k odvolání ze dne 15. 4. 2018, účast na jednání před odvolacím soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. dne 18. 4. 2018, vyjádření k dovolání dle § 11 odst. 1 písm. k) a. t. ze dne 18. 9. 2018, písemné podání ze dne 27. 4. 2021, písemné podání ze dne 3. 6. 2021, účast na jednání dne 8. 6. 2021, písemné podání (částečné zpětvzetí žaloby) ze dne 5. 1. 2022, písemné podání (návrh na změnu žaloby) ze dne 5. 1. 2022, účast na jednání dne 5. 4. 2022, písemné podání ze dne 15. 6. 2022, písemné podání ze dne 21. 10. 2022, účast na jednání dne 18. 10. 2022 a dne 25. 10. 2022. Za tyto úkony žalobkyni a) náleží náhrada dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. b) z tarifní hodnoty 50 000 Kč ve výši 46 500 Kč, společně s patnácti paušálními náhradami výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. (dohromady tedy 51 000 Kč). Ostatní podání žalobkyně a) pak byla toliko procesní povahy, a náhrada jí za ně proto nenáleží. Za poslední odvolací soud žalobkyni a) přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 35 000 Kč (nikoli 33 000 Kč, jak uvedl prvostupňový soud), a celková výše náhrady nákladů řízení vzniklých žalobkyni a) tedy činí 118 912 Kč.

26. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výrocích I. – VI. o věci samé postupem dle § 219 o. s. ř. coby ve výroku věcně správný potvrdil; v nákladových výrocích V. a VI. postupem dle § 220 o. s. ř. změnil, jak ve výroku uvedeno.

27. O náhradě nákladů řízení odvolacího rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Také v odvolacím řízení byli žalobci procesně zcela úspěšní, a odvolací soud jim proto přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Žalobkyni a) náleží náhrada ve výši 8 650 Kč odpovídající nákladům vynaloženým na zastoupení advokátem, kterému odvolací soud přiznal odměnu stanovenou dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. b) a. t. z tarifní hodnoty 50 000 Kč sestávající z částky 3 100 Kč za vyjádření se k odvolání žalované dle § 11 odst. 1 písm. k) a. t. ze dne 28. 8. 2023, z částky 3 100 Kč za účast při jednání před odvolacím soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. konaném dne 6. 9. 2023 a z částky 1 550 Kč za účast při jednání před odvolacím soudem, při kterém došlo jen k vyhlášení rozsudku, konaném dne 13. 9. 2023. Advokátovi žalobkyně a) současně náleží 3 paušální náhrady výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Žalobci b) a c) náleží náhrada ve výši 10 308 Kč opět za náklady vynaložené na zastoupení advokátem dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 12 odst. 4 a. t. z tarifní hodnoty ve výši 33 638 Kč (*srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1994, sp. zn. 1 Cdo 47/93*), sestávající z částky 1 968 Kč (2 x 984 Kč) za odvolání proti rozhodnutí, pokud nejde o rozhodnutí ve věci samé dle § 11 odst. 2 písm. c) a. t. (*k povaze nákladového výroku srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2747/2011*), a dále dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 12 odst. 4 a. t. z tarifní hodnoty 50 000 Kč sestávající z částky 4 960 Kč (2 x 2 480 Kč) za účast při jednání před odvolacím soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. konaném dne 6. 9. 2023 a z částky 2 480 Kč (2 x 1 240 Kč) za účast při jednání před odvolacím soudem, při kterém došlo jen k vyhlášení rozsudku, konaném dne 13. 9. 2023. Advokátovi žalobců b) a c) současně náleží 3 paušální náhrady výdajů po

300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Vyjádření žalobců b) a c) k odvolání žalované ze dne 30. 5. 2023 nelze obsahem považovat za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. k) a. t., pročež odvolací soud jim za něj náhradu nepřiznal. O lhůtách k plnění odvolací soud rozhodl opět podle § 160 odst. 1 o. s. ř a neshledal ani v tomto případě důvod pro jejich prodloužení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 13. září 2023

JUDr. Helena Karetová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E.J.